

РЕШЕНИЕ

№ 1517

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 02.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9340** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от И. М. Ц., със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Ревизионен акт № Р-22221720005983-091-001/19.04.2021 г., издаден съвместно от М. С. Х., началник сектор „Ревизии“- орган възложил ревизията и М. Й. В. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, в частта, с която е потвърден с Решение № 1051/12.07.2021 г. на и.д. директор на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С./ Д“ОДОП“С./, на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за данъчен период м.08.2020г., в размер 17 000лева.
В жалбата се навеждат доводи, че оспореният РА, е незаконосъобразен, издаден в противоречие материалния и процесуалния закон. Поддържа се, че в хода на ревизията са представени всички релевантни към реалността на доставката доказателства, поради което са налице всички предпоставки за признаване правото на данъчен кредит. Сочи се, че изводите за нереалност на процесната доставка се базират единство на събрани данни относно поведението на доставчика, от което жалбоподателят не следва да понася негативи. Твърди се противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС). Иска се от съда да отмени РА в оспорената част и се претендират разноски.
Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221720005983-020-001 от 02.10.2020 г., изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221720005983-020-002 от 23.11.2020 г., ЗИЗВР №Р-22221720005983-020-003 от 08.12.2020 г., ЗИЗВР №Р-22221720005983-020-004 от 08.01.2021 г. и ЗИЗВР №Р-22221720005983-020-005 от 10.02.2021 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване задълженията за данък върху добавената стойност /ДДС/ за периодите от 01.08.2020 г. до 31.10.2020 г. Със ЗИЗВР срокът за извършване на ревизията е продължен до 12.03.2021 г. Първоначалната заповед е издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., по силата на Заповед №РД-84-2200-941 от 25.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Всички останали заповеди са издадени от М. С. Х.. Посочените лица са оправомощени да изпълняват функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал. 2 ДОПК на декларирания електронен адрес на дружеството на 12.10.2020 г., е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия.

В хода на ревизията е установено, че декларираната дейност на дружеството през ревизирания период е покупки на МПС, отдавани под наем.

В хода на ревизията са извършени следните процесуални действия:

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице по електронен път са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с номера: №Р-22221720005983-040-001/12.10.2020 г., №Р-22221720005983-040-002/23.11.2020 г. и №Р-22221720005983-040-003/27.11.2020 г., в отговор на които по електронен път са представени документи - спорната фактура, договор за покупко-продажба от 25.08.2020 г., две свидетелства за регистрация на автомобилите - собственост на [фирма], договор от 01.09.2020 г., сключен с [фирма] с ЕИК[ЕИК] за отдаване под наем на спорните МПС - с договорена наемна цена от 100,00 лв. месечно и тригодишен срок на договора. Според представените писмени обяснения цитираните МПС са закупени с цел продажба, като към 26.10.2020 г. все още не са продадени.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], констатациите от която са обективирани в Протокол №П-22221720199426-141-001 от 22.12.2020 г. В отговор на връчено ИПДПОЗЛ от дружеството-доставчик са представени копия на следните документи: спорната фактура № 0...8 от 25.08.2020г., с предмет автомобили „С. ДС 4, с рег. [рег.номер на МПС] , рама VF7NXBZMFX533585 и С. ДС 4, с рег. [рег.номер на МПС] , рама VF7NXRHNAEY588155; договор за покупко-продажба на МПС от 25.08.2020 г., две свидетелства за регистрация на МПС; документи за произхода на автомобилите - два

договора от 17.07.2020 г. за покупко-продажба на МПС, сключени с [фирма] с ЕИК[ЕИК], фактури №95/17.07.2020 г. и №98/17.07.2020 г. с ДДС в общ размер на 16 600,00 лв.; хронологични справки на счетоводни сметка 411, оборотна ведомост, Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С-200022-022-0071176/13.10.2020 г. за наложен запор от НАП върху цитираните МПС. Представени са и писмени обяснения от управителя според които, към момента на ангажирането им, все още не е извършено плащане, тъй като съгласно клаузите на договора плащането следва да бъде извършено до 6 месеца от осъществяване на сделката. Поддържа се че поради въведената извънредна епидемична обстановка и финансови затруднения на дружествата, прехвърлянето на автомобилите в КАТ се е забавило и впоследствие е наложен запор върху автомобилите, което е довело до невъзможност за прехвърляне на собствеността.

След справка в информационната система на НАП от ревизиращите органи е установено, че [фирма] е deregистрирано по ЗДДС лице, считано от 26.08.2020 г.

От ревизиращите органи до [фирма] е изпратено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от трето лице, в отговор на което са представени писмени обяснения, договор за наем от 01.09.2020 г. и фактура за наем на МПС, издадена от дружеството.

Органите по приходите са установили, че от IP адреса, от който са декларирани данни за ревизираното лице, са подавани такива и за [фирма] /клиент/ и [фирма] /доставчик/, и е прието, че дружеството-жалбоподател и доставчикът [фирма] са свързани лица. Не са ангажирани доказателства къде са съхранявани моторните превозни средства, а за същите е установено, че не е сключвана застраховка „Гражданска отговорност“ за ревизираните периоди. Освен това в РА е посочено, че върху автомобилите – собственост на [фирма] е наложен запор на 13.10.2020 г. Този факт е настъпил 2 месеца след сключване на процесния договор за покупко-продажба и е довел до невъзможност за прехвърляне на собствеността им.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22221720005983-092-001 от 23.03.2021 г., връчен по електронен път на 08.01.2021 г. Ревизионният доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК ревизираното дружество не е подало възражение срещу констатациите в РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22221720005983-091-001 от 19.04.2021 г., издаден съвместно от М. С. Х. – началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 19.04.2021 г.

Видно от разпоредителната част на РА/Таблица 1/ при деклариран от жалбоподателя данък за възстановяване за ревизираните данъчни периоди, общо в размер на 11 400.00 лева, с РА са установени задължения за внасяне, в размер общо на 5600.00 лв. и лихви за просрочие в размер на 290.91 лв. за данъчен период м. 09.2020 г.

Органите по приходите са стигнали до заключението, че поради липса на категорични доказателства за реално доставени стоки от [фирма],/ договорът за покупко-продажба на моторни превозни средства „С. ДС 4, с рег. [рег.номер на МПС], рама VF7NХВZМFX533585 и С. ДС 4, с рег. [рег.номер на МПС], рама VF7NХRHHAEY588155 от 25.08.2020г. не е във формата за действителност по чл. 144, ал. 2 от ЗДвП и не е извършено плащане по спорната фактура № 0...8 от

25.08.2020г., с данъчна основа в размер на 85 000 лева/, не е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и не е възникнало данъчно събитие по чл. 25, ал. 2 от ЗДДС по издадената от посоченото дружество фактура .На основание чл.68,ал.1 т.1 и чл.69,ал.1 от ЗДДС органите по приходите са отказали право на приспадане на данъчен кредит по посочената фактура, в размер на 17 000.00лева.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С. с жалба, вх.№ 53-06-3585/05.05.2021 г. по регистъра на ТД на НАП-С.,и с вх. № 23-22-883/13.05.2021г.по регистъра на дирекция „ОДОП“ С..

С Решение № 1051/12.07.2021 г.на директора на Дирекция „ОДОП“ С. РА е потвърден в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчен период 08.2020г. и в частта на установените лихви за данъчен период м.09.2020г. Решението е връчено надлежно на жалбоподателя по електронен път 15.07.2021г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Ревизионен акт № Р-22221720005983-091-001/19.04.2021 г. е издаден от компетентни органи по приходите – възложилият ревизията началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. И. Б. С. Т. К., определен поименно и функционално в Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г./л.13-14/ на териториалния директор в качеството на заместник на М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., И. Б. за периода от 28.09.2020г. до 02.10.2020г. , по силата на Заповед №РД-84-2200-941 от 25.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. и М. Й. В. главен инспектор приходи – ръководител на ревизията по силата на Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221720005983-020-001 от 02.10.2020 г.

РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД №Р-22221720005983-092-001 от 23.03.2021 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални

нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на ЗВР №Р-22221720005983-020-001 от 02.10.2020 г., и има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжносно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ревизирания период; даден е 2-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от [фирма] са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорната доставка. Инициирани са насрещни проверки на доставчика по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорната фактура, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същия доставчик. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. За резултатите от ревизията е съставен РД №Р-22221720005983-092-001 от 23.03.2021 г., в рамките на 14-дневния срок от изтичане на срока за извършване на ревизията съгласно чл. 117, ал. 1 ДОПК Съдържанието на РД съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК, към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорната фактура, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесната фактура, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с разпореждане от 28.10.2021 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на

правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС *без реално извършена доставка* на стока по смисъла на по чл. 6, ал. 1 ЗДДС *данъчно събитие* по чл. 25, ал. 1 ЗДДС *не настъпва*, респективно – *не възниква изискуемост на данъка* в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС *не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит* по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

В множество свои решения СЕС /например Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др./ приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално

осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, *не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика на получателя стоки и услуги*, то правото на приспадане *не следва да се признае*.

В основната хипотеза на доставка на стоки - тази по чл. 6, ал. 1 от ЗДДС тя е дефинирана като прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. В конкретния спор договорът от 25.08.2020 г., за продажба на двете индивидуализирани в него МПС не поражда вещно-транслативното правно действие, тъй като не е във формата за действителност по чл. 144, ал. 2 от ЗДвП. Това изключва и възникването на данъчно събитие по чл. 25, ал. 2 от ЗДДС със задължението по чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС за начисляване на косвения данък. Договорът за покупко-продажба от 25.08.2020г. е формално съставен, няма необходимите реквизити за такъв вид сделка, липсва надлежно отразяване на промяната на собствеността на процесните МПС в системата на КАТ, а по отношение на паричната престация, която получателят на доставката следва да извърши, няма доказателства по делото а и не се твърди, такава да е направена. По изложените съображения е разколебана доказателствената стойност на представената в ревизионното производство фактура. Притежаването на фактура с отразен ДДС, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане за получателя, в който смисъл са и мотивите на СЕС в Решение от 13 декември 1989 г., G. H. BV срещу Staatssecretaris van Financiën /C-342/87, R., стр. 04227/ и Решение от 19 септември 2000 г. Schmeink & Cofreth AG & Co. KG срещу Finanzamt Borken и Manfred S. срещу Finanzamt Esslingen /C - 454/98, Сборник 2000, стр. I-06973/. Като частен свидетелстващ документ, несъдържащ неизгодни за издателя си факти, фактурите се ползват само с формална доказателствена сила, установяваща единствено количеството и вида на стоката, вида на услугата и датата на възникване

на данъчното събитие - чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗДДС. Затова и по хипотеза индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик и на получените услуги следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ (в този смисъл решение № 12060/09.11.2016 г., постановено по адм. дело № 13532/2015 г. на ВАС и др.). За издаване на фактура следва да са налице законосъобразни отношения при които счетоводното отразяване на стопанските операции отговаря на реално извършени такива при възникване на обстоятелства водещи до определяне на данъчната основа на доставката.

Формираният по-горе извод за недоказаност на реалността на доставки на стоки по фактурата № 0...8 от 25.08.2020г, издадена от доставчика [фирма] не се опровергава от обстоятелството, че по преписката са представени писмени доказателства ,в т.ч. фактура и договор за наем относно наемането на процесните автомобили от [фирма]. Последващото разпореждане със стоките предмет на спорната фактура не е юридически факт, въздигнат от правната норма като основание за настъпване на данъчното събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС. По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС такъв факт представлява преминаването на собствеността върху стоката, респективно – извършването на услугата, поради което този именно факт жалбоподателят по пътя на пълното доказване следва да установи.

С косвени доказателства може да се проведе успешно насрещно доказване. Това е сторено от приходната администрация и е разколебана убедителността на главното доказване на претендиращия право на данъчен кредит. П. е прилагането на правилата на доказателствената тежест в производството, състоящи се в обвързаността на съда да приеме за несъществуващи юридическите факти, за които черпещата благоприятни правни последици от осъществяването им страна не е провела главно пълно доказване. Отсъствието на доказателства за реално извършена доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС и настъпило данъчно събитие по чл.25 от ЗДДС отричат тезата на жалбоподателя за правомерно упражняване на правото на данъчен кредит по процесната фактура.

Горните изводи не се променят от цитираната от жалбоподателя практика на СЕС, тъй като същата касае случаи, в които не е била спорна реалността на пряката доставка, какъвто настоящият случай не е. Касае се за фактурирана доставка, която изобщо не е изпълнена от доставчика, т. е. за пълна симулация, в която участва самото ревизирано лице, поради което не е необходимо установяване на знание у "получателя" за участието му в привидната сделка, тъй като липсата на доставка произтича от собствените му действия по съставяне и ползване на документи, които не отразяват реални стопански операции.

В контекста на горното правото на жалбоподателя на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м.08.2020г. не е възникнало на никое от основанията по чл. 68, ал. 1, т. 1. Начисляването на данъка от доставчика без да са налице предпоставките за това е неправомерно и с арг. от чл. 70, ал. 5 от ЗДДС правото на приспадането му е дисквалифицирано.

По изложените съображения, съдът намира че оспореният РА е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили

списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението да се произнесе по тази претенция, а единствено ги лишава от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателят разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1040 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град,първо отделение, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от И. М. Ц., със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт № Р-22221720005983-091-001/19.04.2021 г., издаден съвместно от М. С. Х. - началник сектор „Ревизии“, орган възложил ревизията и М. Й. В. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1051/12.07.2021 г. на и.д. директор на Дирекция „ОДОП“ С., в обжалваната част на установения резултат по ЗЗДС за данъчен период м.08.2020г. във връзка с отказано право на приспадане на данъчен в размер на 17 000.00лева по фактура, издадена от издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], ведно с начислените лихви за забава в размер на 290.91лв за данъчен период м.09.2020г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение в размер на 1040 (хиляда и четиридесет)лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ :